

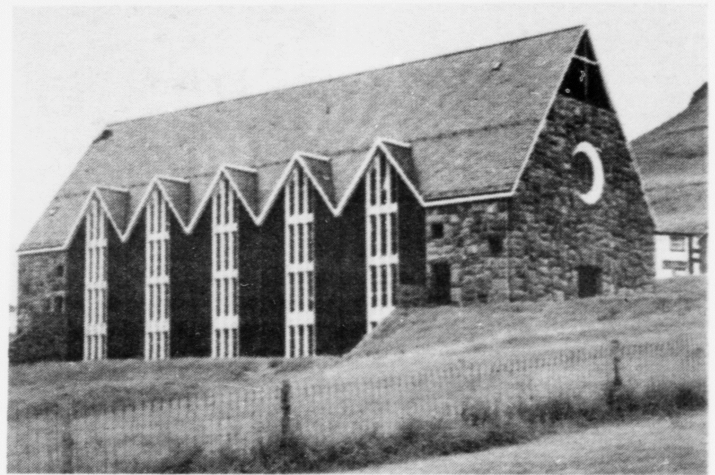
30 ár síðani at N. J. Rasmussen fór

Í fjør vóru 30 ár liðin, síðani táverandi presturinn í Klaksvík, N. J. Rasmussen fór úr Føroyum. Tað eru nú nøkur ár síðani, at hann doyði.

Í samband við fráferð hansara prentaði Sosialurin í 1955 eitt serblað. Teir, ið stóðu fyri hesum serblaðnum, vóru Ville Sørensen, sáli og Karl Andreassen.

Lesarar í Klaksvík hava heitt á Sosialin um at endurprenta tað serblaðið, nú 30 ár eru liðin, síðani N. J. Rasmussen fór úr Føroyum.

Lesararnir siga, at N. J. Rasmussen var sera væl dámdur sum prestur og var tað eisini hann, ið setti skjótil á ætlanina at byggja nýggja kirkju í Klaksvík. Hann var tann, sum stovnaði konto í peningastovninum í Klaksvík, har fólk so kundu lata pengar til eina nýggja kirkju, sum seinni gjørdist Kristianskirkjan.

Eykað

SOSIALURIN

5. okt. 1955

SOSIALURIN

1955

Miðvikudagin 5. oktober

1955

N. J. Rasmussen, prestur, fer úr Klaksvík
fríggjadagin — aftaná 23-ára starv

1. APRIL 1932 varð hin 23 ára gamli Tóris Jensen Rasmussen settur sum prestur í Norðuroy vestrá prestagjaldi har hann hevur røkt prestastarv inn til seinasta sunnudag, tað var 2. oktober 1955. Ella slók 24 ár. Hetta er stórt at vera trúgv tenasta í sama starvi á sama staði. Hetta hevur heldur einki luttíð starv verið. Tað hevur ikki einans verið at leita úr prestagjaldinum midan í Klaksvík, alt annað, tí ikki hevur hann havt minni enn 4 kirkjur (Mikladal, Husar, Kunoy og Arnafjörð) uttanfyri Klaksvík at røkt. Men bygdin er fleiri enn so, og Rasmussen hevur heldur ikki verið óvanligur gestur á

Trollanesi, Syðra-dali, Haraldssundi, Ánunum og úti á Oyri. Men tíðum hevur kallið verið stórt enn so, tí ikki so sjáldan hevur hitt eystara prestagjaldið í Norðoyum ligið í prestfloyti, serliga tá ið prestaskifti hiva farið fram. Tá hevur hann eisini

røkt kirkjurnar á Vidareidi, Hvannasundi, Svinoy, Kirkju og Hattarvík. At hann eisini hevur vunnið sær vinir á hesum stöðum, skilja vit best av teimum áheitanum, ið komnar eru frá hesum kirkjuljóðum — eisini tey vildu fegin sum so oftani áður koma saman við honum í gudshúsum, áðrenn hann flytur til Danmarkar, men ov knopp varð tíðin til, at hetta fekkst í lag. Men skilnaðarheilsanir verða ikki minni hjartaligar og takksamrar fyri tað.

Spjaddar liggja Norðoyggjarnar, 6 í tali, og fleiri bygdir á flestu oyggjum. Skal ein ferðast oyggjanna millum, má ein fara um hárastu streymafirðir og verstu landdæddar. Tað krevst tí ikki so mong um fjarskotnum bygðum. Men Rasmussen hevur átt allan tann djárvleika og eldhug, ið tørvur er á. Altið hevur hann verið til reiðar, og altið hevur hann gjørt sína skyldu uttan so, at tær máttmiklu

Skilnaðarstund

Nu leita tankar til Klaksvíkar prestagjald og spyrst tú: hvi? er svarið: «Ju, Petra og Rasmussen flyta til Danmark í fyrsta fari.»

Sum blaðungur maður hann kom her til lands. Havnarfolki at tona. Har hitti hann Petru úr Rytuvík, tað yndiga sprundið væna.

Í Klaksvík við honum hann setti búg, og hornin trý tey fingur. Her bleis hansara sirkisfelt, alt meðan arini gingu.

Sum prestur hjá okkum slók 24 ár Varhalla honum unti at sita. Hvat hann uttíði í hesi tíð, tað skulu tú fáa at vita.

Hann talaði gleðiboðskapin fram við kraft og miklum veldi. Altið merktur av trúfesti og kerleikans logandi eldi.

Við skilnaðarstundin hann doypti mong: 1400 børn í tali; og konfirmantar 1006 hann fermdi í kirkjusali.

Mangt hjunarbandið hann samanbanti, 433 eydnurik hjun. Hann vinsælur altið at mótta var um strætir, gotur og tún.

naturkrefturnar hava forðað, hvat stundum hendir her á landi.

Tá ið hann fyrri stuttum kundi halda silvurbrúdleyp, toku «fleiri vinir» soleiðis til orða um hann í hesum blaði: «Prestur er — tað er ikki óvönugt sagt — ógvuliga væl dámdur maður. Tað hevur ikki verið so lætt at vera prestur í eini bygd, har stor bróðrameingheit er, men hann, við sínum sera fólkaliga gávum hevur dugað avbera væl at umgingist hesa meingheit, og mong av teimum eru eisini komnir at halda av honum. Prestur hevur verið tenari í orðsins rætta týðningi; hann hevur altið verið villigur til kirkjuligar handlingar — hann hevur ongatið umborið seg við at sagt: «eg havi ikki tíð í dag, steðga til sunnudagin.» Nei,

Á gravarbakka hann syrgin stóð og hugdi á 900 kistir; men samkenslu altið í barmi hann hevði við teim, ið mistu.

Ja, ein kundi nevnt so mangt, so mangt, sum ikki er pláss fyri her. Sum ferðamaður til aðrar bygdir hann fór mangi ótyðliga ferð.

Í kavaroki um Aarskarð, til Arnafjörðar hann gekk. Í brimgangi norður til Mikladal hann mangan karmin fekk.

Á Fugloy, Svinoy og Viðeyni hann kennir hvørt mannabein. Á Kallsoy, Kunoy og Bórðoyinni hann kennir hvønn garð og stein.

Ja, slíkur er presturinn Rasmussen, hann telst blant metastu menn. Verð heilsaður, frægi, sum tenari og mannavinur í senn.

Nu flytur hann burtur í annað land og tað gert ikki við. At sakna teg — frægi prestamaður — fer alt Norðuroy kirkjulið.

Eg endi, sum skaldið í forðum kvað, at «Gud hann verðveitti teg koma úna og tui nærn.» Ja, hetta ynski tær eg.

At enda vit senda tær stóra tók á hesari skilnaðarstund. Gud gavi vit motast einaferð øll við songi á himmalns grund.

Ein vinur.

gerandis sum heilagt, morgun ella kvöld, uttan mun hevur hann staðið til reiðar í sínum embætti.

Og í heiminum! Hvat folir ein seg væl at stokka inn á golvíð hjá honum, har er hann húsbonði við lit, skemtingarsmur og prátirur, ella frúan við kaffimunninum, jú, so sannliga er har hugni, har kennir ein seg ikki til «ovurs» —.

Tá, sum einamest hevur sermerkt Rasmussen, eru hansara frálíku e-ni at minnast aftur tey fólk, ið hann einaferð hevur hitt. Ikki minst hetta hevur alt fram hitt mikla fólkaýndið, sum hann gjøgnum árin hevur vunnið millum manna. — Rasmussen hevur verið prestur í orðsins rætta týðningi; hann hevur sera góðar gávur sum talari, og uppaftur hin vegin — hann kennur øll síni sóknarborn og